

เทศน์เช้า วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ วันนี้วันพระ ถ้าวันพระในพระพุทธศาสนา วันโกน วันพระ เราจะดูแลหัวใจของเรา เวลาเราดูแลหัวใจของเรา เราเป็นชาวพุทธ เวลาชาวพุทธ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมเป็นพระพุทธรูป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมมีพระธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักๆ พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม เป็นสงฆ์องค์แรกของโลก พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นแก้วสารพัดนึก เป็นที่พึ่งที่อาศัยของเรา นี่พูดถึงที่พึ่งที่อาศัยของเรา เราเอาอะไรเป็นที่พึ่งเป็นที่อาศัย เอาหัวใจนี่เป็นที่พึ่งที่อาศัย เห็นไหม เราอยู่บ้านอยู่เรือนของเรา เรามีบ้านมีเรือนขึ้นมา เราเกิดจากพ่อจากแม่ พ่อแม่ของเรามีบ้านมีเรือนขึ้นมา พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก

นี่วันพระ ถ้าวันพระเป็นวันของคนดี คนดี วันพระ วันโกน เขาจะเข้าวัดเข้าวาของเขา เข้าวัดเข้าวาของเขาเพื่อดูแลรักษาใจ อยู่บ้านๆ เราก็ดูแลพ่อแม่ของเรา คำว่า “ดูแลพ่อแม่ของเรา” คำว่า “ดูแล” ดูแลก็แค่ทักทาย แค่อุบายปฏิบัติ นี่แหละการดูแลของเรา

ถ้าเราอยู่บ้านอยู่เรือนของเรา เราดูแลพ่อแม่ของเรา เพราะพ่อแม่ของเรามีพระคุณต่อเรามีพระคุณต่อเราเพราะอะไร เพราะคนเกิดมามีพ่อแม่เป็นแดนเกิด มีพ่อแม่เป็นแดนเกิด เราเกิดมาแล้ว พ่อแม่ของเราและทั้งเราด้วย เราก็มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งของเรา ถ้าวันพระๆ ขึ้นมา วันพระ วันพระวันอุปัฏฐากดูแลหัวใจของเรา หัวใจของเรามันอยู่ที่ไหนล่ะ แล้วการจะอุปัฏฐากดูแลของเราก็เหมือนนักปฏิบัติใหม่ๆ ถ้านักปฏิบัติของเรา เขากำหนดพุทโธ เขาใช้ลมหายใจเข้าออก เขาเพื่อหาหัวใจของเขา

แต่ถ้าเป็นฆราวาสญาติโยมนะ ถ้าพูดถึงเป็นฆราวาส ถ้าเป็นฆราวาสของเขา เขาจะดูแลหัวใจของเขา ถ้าดูแลหัวใจ หัวใจอยู่ไหน ถ้าหัวใจอยู่ไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนุเคราะห์พิชิต ให้ฝึกหัดให้การเสียดสละทาน ระดับของทานๆ ระดับของทานนะ ทานเพื่ออะไร ก็ทานเพื่อหัวใจดวงนี้ไง ถ้าหัวใจดวงนี้มีสติปัญญา มันจะระลึกถึงชีวิต ชีวิตนี้มีปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้า

ปัจจัยเครื่องอาศัย ชีวิตนี้มันได้มาเพราะเหตุใด ชีวิตได้มา ชีวิต คุณติ จิตปฏิสนธิจิตเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เกิดในครรภ์ของมารดา เกิดในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ การกำเนิด ๔

คนที่เห็นภัยในวัฏสงสารท่านบวชท่านเรียนของท่าน ท่านบวชเรียนของท่านเป็นพระสงฆ์ แก้วสารพัดนึกของเรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระสงฆ์ สงฆ์นี้เป็นสมมุติสงฆ์ สมมุติสงฆ์ สงฆ์นี้บวชเพื่ออุปัชฌาย์อาจารย์ของเรา บวชจากอุปัชฌาย์ขึ้นมา เวลายกเข้าหมู่ๆ เป็นสงฆ์โดยสมมุติ เป็นสงฆ์โดยสมมุติ เขาก็แสวงหาของเขา เขาก็พยายามตะเกียกตะกายของเขาเพื่อหาความพึงพิงในหัวใจของเขา ถ้าหาความพึงพิงในหัวใจของเขา นี้พระปฏิบัติ พระปฏิบัตินะ เวลาพระบวชมาแล้วบวชเป็นพระบ้าน พระบ้านก็ศึกษาเล่าเรียนของเรา ถ้าพระบ้านเขาอยากปฏิบัติ เขาก็ต้องพยายามปฏิบัติของเขา

การศึกษาเล่าเรียนของเรา แล้วกิเลสมันครอบงำ กิเลสมันครอบงำ “มรรคผลนิพพานจะมีอยู่หรือไม่” ประพฤติปฏิบัติขึ้นไป เขาพูดเล่นพูดหยอกกัน พูดเล่นพูดหยอกกัน พูดเล่นพูดหยอกกันมาจากไหนล่ะ มันก็มาจากกิเลสตัดหาความทะยานอยากในใจของตน ถ้ากิเลสตัดหาความทะยานอยากในใจของตน

คนเราเกิดมา เกิดมาต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้าเราจะหาหัวใจของเราๆ เครื่องพึ่งพาอาศัยของเรา เราแสวงหาของเราเพราะเราเป็นฆราวาส เราปากกัตตีนถีบหาเงินหาทองขึ้นมาเพื่อเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย เพื่อความมั่นคงของชีวิต แล้วความมั่นคงของชีวิตแล้วก็มีทุกข์ความยากในใจของเรา ถ้าในใจของเรา ฝีกหัดๆ การเสียดสละทาน เสียดสละทานขึ้นมาให้มันเปิดกว้างใจ ถ้าการฝีกเสียดสละทาน ฝีกทานเพื่อหัวใจดวงนี้ ถ้าหัวใจดวงนี้มันเห็นคุณประโยชน์ของหัวใจดวงนี้ เห็นคุณประโยชน์ของหัวใจดวงนี้ หัวใจดวงนี้มันทุกข์มันอยากขึ้นมา มันต้องการธรรมๆ

การเสียดสละออกไปนี้เป็นธรรม เป็นธรรมเพราะมันภูมิใจ มันภูมิใจเป็นผู้ให้ นี้ระดับของทานๆ ไร ระดับของทานๆ เพื่อดูแลรักษาหัวใจของตน รักษาหัวใจของตนในระดับของฆราวาส ถ้าฆราวาสแล้วเขาเห็นทุกข์เห็นยากของเขา เขาอยากจะทำประพฤติกปฏิบัติของเขา เห็นไหม ทำทานร้อยพันพันหนไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ง มีศีลมีธรรมร้อยพันพันหนไม่เท่ากับเกิดสมาธิหนึ่ง มีสมาธิร้อยพันพันหนไม่เท่าเกิดคุณธรรมในหัวใจขึ้นมาหนึ่งคือภาวนามย

ปัญญา ถ้าภาวนามยปัญญา ถ้ามันมีบุญกุศล มันมีความมหัศจรรย์ มันมีคุณประโยชน์ขนาดนั้น
ทำไมเราไม่ชวนขวายๆ

พอชวนขวายก็มาวัดมาวากัน มาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามาจะประพฤติปฏิบัติ ถ้ามัน
สดชื่น สดชื่นแจ่มใส มีสติมีปัญญาของตนก็จะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาด้วยความภูมิใจภูมิใจ เวลา
กิเลสมันครอบงำขึ้นมา มันเกิดเบื่อหน่าย เกิดท้อแท้ ความท้อแท้ ความเบื่อหน่ายของเราในใจ
ของเรา ทำสิ่งใดก็จับจด หยิบโย่ง ทำสิ่งใดมันก็ไม่ได้ผลของเรา ถ้าเรามีสติมีปัญญาของเรา เรา
ตั้งใจของเรา สติปัญญา ถ้ามีสติปัญญา เราตั้งใจของเรา เรามาเดินทำไม เดินไปเดินมามันมี
ประโยชน์อะไรละ

เดินไปเดินมา เขาเดินหาพุทธโธ นี่ไง วันนีวันพระๆ ใจ เขาเดินหาหัวใจของตน ถ้าเดินหา
หัวใจของตน กำหนดพุทธโธ หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ ถ้ามันสดชื่นแจ่มใส มันสดชื่น
แจ่มใส มันทำอะไรด้วยความภูมิใจภูมิใจ มันทำอะไรด้วยความตั้งใจ แต่ถ้ามันทำอะไรด้วยความท้อแท้
อ่อนแอ ทำด้วยความเหน็ดเหนื่อย ทำด้วยความท้อแท้ ทำอย่างนั้นมันก็สักแต่ทำ ถ้าสักแต่
ทำ

ถ้ามีสติปัญญามันจะสดชื่น คำว่า “สดชื่นๆ” ของเรา สดชื่นมันมาจากไหนละ สดชื่นกับ
เหนื่อยหน่ายมันมาจากไหนละ มันก็มาจากจิตทั้งนั้นนะ ถ้าจิตที่มันอ่อนแอ จิตที่มันไม่มีกำลัง
ของมัน มันก็ท้อแท้ไปอย่างนั้น ถ้าจิตที่มีสติปัญญาขึ้นมามันจะตื่นตัว พอตื่นตัวขึ้นมา เวลาเรา
ทำบุญกุศล เราเสียสละไป คำว่า “เราเสียสละออกไป” เราเสียสละออกไป สิ่งที่ได้มา ได้มาคือ
คุณธรรม ได้มาคือความชื่นใจ ได้มาคือบุญกุศล เวลาเราหายใจเข้านี่ก็พุท เวลาหายใจออกนี่ก็โธ
เราได้อะไรมา ถ้าเราได้อะไรมา ถ้ามีสติมีปัญญา มันได้ความรู้สึกอันนี้มา ความรู้สึกที่มันหดสั้น
เข้ามา หดสั้นเข้ามาด้วยสติคุณแลรักษาเข้ามา ถ้าคุณแลรักษาเข้ามา

นี่ไง เวลาอยู่บ้านอยู่เรือนของเรา เราดูแลพ่อแม่ของเรา ปฏิสันถาร การทักการทายกัน
การมีน้ำใจต่อกัน พ่อแม่ก็ชื่นใจ นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราวันพระๆ เราจะค้นหาใจของเรา ถ้าใจของ
เรา คุณติ พ่อแม่ของเราอยู่ในบ้านของเรา ที่บ้านของเราๆ เป็นที่อยู่ของพ่อแม่ของเรา หัวใจของ
เราๆ มันอยู่ในท่ามกลางหัวอก ในท่ามกลางหัวอกนี้ เห็นไหม เวลาท่ามกลางหัวอก ธรรมะของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาค้นคว้าหาใจของตน ถ้าค้นคว้าหาใจของตน
บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุศุปปาทญาณ อาสวักขยญาณ ทำลายกิเลสอวิชชาในใจนั้น ทำลาย

อวิชาในใจนั้น แต่เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเราก็มีแต่จินตนาการ มีแต่ความรู้สึกนึกคิดของเราออกไป ความรู้สึกนึกคิดออกไปมันก็เรียกว่าส่งออกไปเวลาส่งออกไป

เราจะเข้ามาในอุหาของใจเพื่อจะค้นหาใจของเรา แต่เวลามันจะมากาวนาขึ้นมามันคิด ร้อยแปด ส่งไปร้อยแปดเลย แล้วมันจะไปหาใจที่ไหนเจอ เพราะใจมันส่งไปอยู่ข้างนอกหมดเลย ถ้าเราพุทโธๆ ไม่ให้มันออกไปอยู่ข้างนอก ให้ระลึกไว้คำว่า “พุท” ให้ระลึกไว้คำว่า “โธ” อยู่ในใจนี้ ถ้าอยู่ในใจนี้มันก็เหนื่อยหน่ายเพราะอะไร พอเข้ามาถึงตัวเรา เราก็หาตัวเราไม่เจอ ถ้าหาตัวเราไม่เจอ ถ้าเรามีสติปัญญามากขึ้น เรายังรักษาคุณของเราให้ดีขึ้น ถ้าคุณดีขึ้น ถ้ามันสงบ สงบโดยที่มีสติปัญญาขึ้นมามันเห็นของมัน มันเห็นของมัน เพราะมันปล่อย มันมีความสุขใจ ถ้าเห็นของมัน

ที่มันเหนื่อยหน่าย ที่มันท้อแท้ ที่มันแบกหามอยู่นี้ มันทุกข์ทั้งนั้นนะ เวลามันปล่อยวางๆ ขึ้นมา มันปล่อยวางขึ้นมา ถ้าปล่อยวางขึ้นมา สิ่งที่ว่าความละเอียดลึกซึ้ง ความละเอียดลึกซึ้ง ผู้ที่ค้นคว้าหาใจของตน ผู้ที่จะประพฤติปฏิบัติใน ระดับของทาน ระดับของทานเป็นอามิส เป็นวัตถุที่จับต้อง เป็นการฝึกหัดๆ ของเรา แต่เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเป็นนามธรรมทั้งหมด เป็นนามธรรมทั้งหมด

เดินไปเดินมา เดินไปเดินมาทำไม เดินไปเดินมา คุณิ หลวงตาท่านสอนประจำ หามันมี ๔ เท้า มันวิ่งทั้งวันเลย มันไม่หกล้มด้วย ของเรามี ๒ เท้า ของเรา ๒ เท้า แต่เราเป็นคน เราเป็นมนุษย์ เป็นผู้มีสมอง เป็นผู้ที่ประเสริฐ คุณิ เวลาวันพระ วันโกน คนเราไปวัดไปวาของเรา ไอ้คนที่เขาไม่เชื่อถือ เขาเป็นชาวพุทธในทะเบียนบ้าน เขาก็บอกว่า “พวกนี้มีเวลาว่างมากเดินไป คุณิ เขาไปทำ เรานี้มีความสุข เราอยู่บ้านอยู่เรือนของเรา”

นั่นนะเวลาเขาคิดอย่างนั้น เขาคิดของเขา คิดเห็นแก่ตัวของเขา เห็นแก่ตัวของเขา คิดโดยกิเลสของเขา คิดโดยกิเลสของเขามันก็แผดเผาในใจของเขา มันก็ทำลายโอกาสของเขา แต่เราคิดของเราๆ นี่ความคิดที่หยาบละเอียดมันแตกต่างกันอย่างนี้ คนที่คิดละเอียด ละเอียดตรงไหนละเอียดที่มันเห็นความจริง มันเห็นสัจจะ คนเราเกิดมา ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด แล้วมันจะตายวันไหนก็ไม่รู้ แล้วเวลาตายไปแล้ว คุณิ มันก็เหมือนปุยนุ่น มันก็ปลิวไปตามแต่แรงลมใช่ไหม

นี่ก็เหมือนกัน เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราก็ปล่อยให้มันไปตามเวรตามกรรมใช่ไหม
แต่ของเรา เรามีสติมีปัญญาของเรา เราไม่ใช่เป็นปุถุชน เราเหมือนภูเขามันหนักแน่นยั่งยืน ถ้า
หนักแน่นยั่งยืน มันหนักแน่นยั่งยืนที่ไหนล่ะ มันก็ที่หัวใจดวงนี้ไง หัวใจนี้ดวงนี้มันมีสติมี
ปัญญา มันจะรักษาของมันไง ถ้ารักษาของมัน เราเสียสละของเรา เราทำของเราเพื่อประโยชน์
กับเรา ภูเขา ภูเขาภูเขามันเป็นไปได้ไหม ถ้ามันเป็นไปได้ขึ้นมา เราเริ่มประพฤติปฏิบัติขึ้นมา
ความละเอียดๆ ใจ

ทางโลกเขา เขาก็หาแต่ปัจจัยเครื่องอาศัย มันเป็นวัตถุที่จับต้องได้ ถ้าความจับต้องได้นะ
แต่เวลาหัวใจของเราที่มันต้องการมันต้องการคุณธรรม ต้องการบุญกุศล ในหัวใจ สิ่งที่จะคิด
หัวใจนี้ไปคือบุญและบาปเท่านั้น บุญและบาปคืออะไร บุญก็คือการกระทำของเราไป บาปก็คือ
การกระทำของเราไป จิตดวงนี้เป็นคนกระทำทั้งนั้นนะ ความลับไม่มีในโลกหรอก ไอ้จิตดวงนี้
มันรู้ จะทำอะไรมันรู้ทั้งนั้นนะ ถ้าจิตมันไม่คิด มันทำไม่ได้หรอก สิ่งที่ยังทำมาๆ ก็ทำออกมา
จากจิตทั้งนั้นนะ มโนกรรมๆ มโนกรรมเกิดขึ้นมาเป็นจิตเป็นนิสัยทั้งนั้นนะ ถ้ามโนกรรมเกิด
ขึ้นมา

แต่ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา สิ่งข้างนอกมันจะอุดมสมบูรณ์ จะขาดแคลนขนาดไหน ถ้าเรามี
สติปัญญาของเรา มันพึ่งพาอาศัยกันได้ล่ะ คุณ คุณพ่อแม่ขึ้นมาให้ลูก ขนมาทำอะไรก็ขึ้นมาได้ทั้งนั้น
นะ แต่ความสุขความทุกข์ในหัวใจ เวลามันมีความสุขมา เราได้แต่ปลอบประโลมอยู่ข้างนอก
ทั้งนั้นนะ แต่ถ้าเขาฝึกหัดของเขา เขาควบคุมใจของเขา เขาเป็นคนดีในใจของเขา ในใจของเขา
เขารักษาใจของเขาขึ้นมา นี่วันพระๆ วันพระเป็นผู้ประเสริฐ หัวใจนี้ประเสริฐมาก มีคุณค่ามาก
หัวใจของคนมีคุณค่า

คุณหลวงตาท่านไปนะ เวลาท่านไปโครงการช่วยชาติ ท่านบอกว่า มาเอาใจของคน มาเอา
ใจของคน

ไอ้เราก็คิดว่าท่านไปโครงการช่วยชาติ ท่านจะไปเอาวัตถุไป วัตถุนี้มันสร้างชาติ วัตถุนี้
เอามาสร้างชาติ ต่อลมหายใจของชาติ แต่หัวใจของคนๆ นะ หัวใจของคนมันภพชาติ สิ่งที่ยืน
ว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ที่มานี้มาเอาใจของคนๆ ท่านเห็นความรู้สึก ท่านเห็นหัวใจยิ่งใหญ่
หัวใจของคนนี้มันยิ่งใหญ่ ถ้าหัวใจคนยิ่งใหญ่ หัวใจที่ยิ่งใหญ่

คุณิ ลัทธิตามความเชื่อศาสนาใดเขาก็มีที่พึ่งที่อาศัยของเขา จิตใจมันทุกข์มันร้อน มันไม่มีที่พึ่งที่อาศัย เราเป็นชาวพุทธๆ เรามองไปทางลัทธิตาสนาอื่น เขาบังคับกัน เขามขี้กันเพื่อให้นับถือศาสนา พระพุทธศาสนาให้อิสระทั้งนั้นเลย เสรีภาพๆ อิสระภาพ ให้คิดเอง แต่กิเลสๆ ไร เพราะกิเลสของเรา กิเลสมันก็เอาเปรียบหัวใจดวงนั้นอยู่แล้ว แล้วเราไปเห็นสังคม เห็นความเหลวแหลกขึ้นไป มันก็ไปพึ่งโทษเขา

ไอ้มันเรื่องของเขา ใจที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ สงสารมันไหม ไอ้เราขึ้นมาเนี่ยมีดีบอกทั้งนั้นนะ ทั้งๆ ที่เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนามิวาสนามาก หลวงตาท่านพูดประจำ คนไม่มีอำนาจวาสนาไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ คนที่ได้นับถือศาสนาพุทธ คนนั้นมีอำนาจวาสนา แต่มันนับถือศาสนาพุทธแล้วมันพุทธแต่ทะเบียนบ้าน พุทธที่มันไม่ทำอะไรให้เป็นประโยชน์กับใจของตนเองเลย ถ้าเป็นพุทธเป็นประโยชน์กับใจของตนเอง นี่เครื่องหมายของคนดี กตัญญูกตเวทีคนที่บุญมีคุณกับเราเป็นเครื่องหมายของคนดี แล้วถ้าเครื่องหมายของคนดี แล้วในบ้านของเรา เรามีน้ำใจต่อเขา

ธรรมดานะ ไม่ใช่เป็นการขัดเคียด ธรรมดา ในเมื่อเกิดในบ้าน ลี้นกับพื้นมันต้องมีกระทบกระทั่งกันเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าเป็นเรื่องธรรมดาขึ้นมา เวลาเกิดมาแล้ว ผลของวัฏฏะๆ ถ้ามันมีความผูกพันกันมา มันมีบุญกุศลกันมา มันจะมาส่งเสริมกัน อภิชิตบุตรๆ บุตรที่ดีกว่าพ่อกว่าแม่ใจ แต่ถ้ามันมีเวรมีกรรมมา เราก็ใช้เวรใช้กรรมไป เพราะมันเป็นการกระทำของเราใจ

นี่จะบอกว่ายัดเคียดใจ ก็ในบ้านมันมีผลกระทบแล้วมันจะไปคุยกันได้อย่างไร มันจะลงได้อย่างไร

เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวรนะ สิ่งใดที่เกิดขึ้น สิ่งใดที่เกิดขึ้นเราถือว่าสิ่งนั้นมันมีเวรมีกรรมต่อกันมา ถ้ามีเวรมีกรรมต่อกันมา ระงับด้วยการไม่จองเวรจองกรรม ให้เขา ขอมจำนนกับเขา ไม่ได้ขอมจำนนเพราะว่าเราไม่รู้ เราขอม คำว่า “ขอม” ไม่ใช่ขอมเพราะด้วยความเชื่อ ขอมด้วยเพราะเชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เชื่อแก้วสารพัดนึกใจ

มันมีเวรมีกรรมต่อกัน พุคไม่เข้าใจหรอก จะพูดอย่างไรเขาก็ไม่มีเหตุผล เขาเข้าใจไม่ได้หรอก แต่ถ้าวันไหนนะ เราขอมจำนนให้เขาพอใจของเขา ถ้าเขาระลึกได้นะ เขาจะเสียใจของเขา แล้วเขาจะเปลี่ยนแปลงเขาตั้งแต่ตอนนั้น เขาจะเปลี่ยนแปลงของเขาได้ต่อเมื่อใจของเขาได้คิด

ถ้าใจของเขามีสามัญสำนึกของเขา สำนึกอันนั้นๆ ใจ ครูบาอาจารย์ของเราที่เทศน์ว่าภารกิจที่ม
เข้าไปที่นี้ใจ

เวลาหลวงตาท่านไปทั่วประเทศ “ไปเอาใจของคน” ท่านบอกท่านไปเอาใจของคนนะ
แต่เวลาคนเขามาเขาแสดงน้ำใจของเขา เขาเสียสละทานของเขา ท่านนั้นก็ประ โยชน์กับโลก
แต่จริงๆ แล้วต้องการให้จิตใจนั้นมันตื่นตัวขึ้นมา ต้องการให้จิตใจในร่างกายนั้นมันเข้มแข็ง
ขึ้นมา ต้องการให้จิตใจนั้นมันมีจุดยืนขึ้นมา ให้มันมีสามัญสำนึก ให้มันระลึกถึงชีวิต อย่า
ตื่นเต้นไปกับโลกเขามากจนเกินไป

คำนี้ท่านเน้นย้ำตลอด อย่าตื่นเต้นกับโลกเขามากเกินไป โลกนี้เป็นสมมุติ มันเป็นอนิจจัง
มันแปรสภาพตลอด มันก็เป็นแก่จก แก่เอามาหลอกล่อเท่านั้นนะ เดียวเขาก็เปลี่ยนใหม่แล้ว ไป
คูลี ห้างสรรพสินค้าเขาจะเปลี่ยนหน้าร้านอยู่ตลอดเพื่อต้องการให้คนตื่น ไอ้พวกขี้ตื่นจะได้ไป
ซื้อๆ

อย่าตื่นเต้นไปกับโลกเขาจนเกินไปนัก ให้เห็นคุณค่ากับชีวิต จะใช้จ่ายจับสอยอย่างไรก็
ได้ ทำอย่างไรก็ได้เพื่อดำรงชีวิต ไม่ต้องไปแข่งขันกับเขา ไม่ต้องไปทันโลกกับเขา แล้วดูแลพ่อ
แม่ในบ้านของเรา แล้วดูแลหัวใจของเรา แล้วดูแลชีวิตนี้ๆ

ชีวิตนี้ เห็นไหม ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เวลาพลัดพรากไปแล้วอย่าเสียใจ
ภายหลังนะ เวลาพลัดพรากไปแล้ว เกิดเป็นมนุษย์มีโอกาสนี้แล้วไม่ได้กระทำ เสียหายๆ ไป
เสียหายต่อเมื่อโอกาสมันผ่านไปแล้วไง แต่โอกาสที่มันมีอยู่เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน วันนี้วันพระ วันพระ นักปฏิบัติต้องเข้มข้น นักปฏิบัติต้องเข้มแข็งแล้ว
พยายามของเรา พยายามของเรา ถ้ามันได้ก็สาธุ เป็นความเพียรของเรา แต่ถ้ามันทำแล้วถ้าจิต
ไม่ได้ จิตไม่ลง เราก็บูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นโอกาสของเราไง โอกาสของเราที่
ได้ประพฤติปฏิบัติ โอกาสของเราที่ได้บริหารจัดการจิตใจของเรา โอกาสของเราที่ได้ค้นคว้าหาจิตใจ
ของเรา ค้นคว้าหาจิตใจของเรา เห็นไหม ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ถ้าสมควรแก่ธรรม
เราทำเอง เราได้เอง

เวลาโลกเขา “อุทิศส่วนกุศลจะได้รับหรือไม่ ตายไปแล้วใครจะดูแลเราหรือเปล่า”

ถ้าเราทำของเราในปัจจุบันนี้ ถ้าจิตใจมันอึดเต็มแล้วมันน้ำล้นแก้ว ใต้อะไรเข้าไปอีก ไม่ได้แล้ว แล้วเราเอาของเราไปเอง อึดหน้าสำราญ พร้อมทั้งจะไปไหนก็ได้ พร้อมทั้งลดคน หัวใจดวงนี้จะทำอะไร

พระพุทธศาสนาสอนที่นี่ สอนให้เราใจต่อกัน มีน้ำใจต่อกัน เสียสละเพื่อสังคม เพื่อให้มีความสุขต่อกัน ความสุขอันนั้นมันจะย้อนกลับมาเป็นบารมีของเรา ทุกคนนะ กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมหอมทวนลม เราทำดีกับเขา เขาจะประชดประชันนั่นเรื่องของเข เรื่องของเขา ไม่เกี่ยว ของสิ่งนี้จะมาตัดทอนเจตนา ตัดทอนหัวใจเราไม่ได้ หัวใจของเรา เวลาทำของเรา ตลอดไป ใครจะมาประชดประชัน เรื่องของเขา เรื่องของเขา โลกธรรม ๘

เราทำของเรา ทำเพื่อประโยชน์กับเรา ประโยชน์กับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในสังฆกรรมๆ นะ สังฆกรรมนี้ตรวจสอบได้ สังฆกรรมนี้ กลิ่นของศีลหอมทวนลม ใครทำอะไรใด ยิ่งคนดีๆ เขาตรวจสอบนำคุณเลย ไ้คนไม่ดีเขาไม่สนใจนะ คนไหนดี ส่องกล้องเลยนะ นี่ก็เหมือนกัน เราทำดีๆ ของเรา เราคุณแลของเรา เราทำหัวใจของเราเพื่อประโยชน์กับเรา วันนี้วันพระ ขวนขวายมา ขวนขวายมาเพื่อฟื้นฟูใจนี้ ขวนขวายมาให้หัวใจเรามั่นสดชื่น ขวนขวายมาให้จิตใจของเรามีจุดยืนเพื่อประโยชน์กับใจดวงนี้ เอวัง